

"Du må ikke slå ihjel". Sådan hedder det i det femte bud. Det ligger dybt – ikke bare i vores vesteuropæiske kristne kultur men også i mange andre ældgamle kulturer, at vi værner om livet. Det er helligbrøde, en forbrydelse mod livet at dræbe et andet menneske. Det lærte vi som små. Vi lærer det videre til vores børn. For det er vigtigt.

Alligevel er vi samlet i dag, fordi vi uddanner og udsender unge mennesker for - i værste fald - at skulle slå ihjel. Og nogle af dem bliver selv slået ihjel. Det er vores barske virkelighed, så barsk at vi dybest set ikke magter at forholde os til realiteten i den. Vi bliver nødt til at skubbe det sådan lidt ud i kanten af vores bevidsthed – også selv om det nedenunder sætter dagsordenen for vores dagligdag.

For vi lever ikke i en himmel, befolket af engle og søndagsskolebørn. Vi lever på en rå jordklode, hvor mennesker kæmper mod hinanden om magt, livsgrundlag og sandheder. En verden af krige, sat i gang af fattigdom, dumhed og religiøs fanatisme. En verden, hvor det onde kan vise sit fjæs i Talebans vejsidebomber, piraternes overfald på skibe – og såmænd også i os selv, hvis vi bliver presset hårdt nok.

Vi lever i en verden, hvor mennesker slår ihjel for selv at overleve. – Derfor lever vi også i en verden, hvor der skal gøres op med den ondskab, der slår ihjel.

Men da et ikke altid hjælper at tale pænt og høfligt til en voldsmand eller voldelige bevægelser eller hæere, ja så kan vi komme i den umulige situation at vi i sidste ende bliver nødt til at bryde buddet om ikke at slå ihjel. Vi kan komme derud, hvor vi bliver nødt til selv at slå ihjel for at værne om vort eget eller andres liv. Det er krigens rå realitet, som nok så megen skønsnak ikke kan mane væk.

Det må altid være sidste udvej at tage liv. Men det kan blive nødvendigt.

Det er den realitet, vore udsendte soldater står i hver eneste dag. De risikerer at miste deres eget liv. Og de risikerer at skulle tage andres liv. De fleste af dem kommer heldigvis helskindede hjem. Men nogle kommer hjem i kister, nogle med sår på kroppen – og andre med ar på sjælen. – Også det er at have andre menneskers liv på samvittigheden – fordi det ikke kan være anderledes, hvis ikke det onde skal have magten.

Der er al mulig grund til i dag – men også i hverdagen – at nære den største taknemmelighed og respekt over for de unge mennesker der udsætter sig selv for denne umulige situation. De har taget nogle af de vanskeligste valg, et menneske kan tage i sit liv. Også det valg at gå ind i en kamp for det godes sejr, hvor man ikke undgår selv at blive svinet til. For livet er nu engang beskidt.

Derfor er vi samlet i dag, - for at vise vores taknemmelighed og respekt – men også vores solidaritet med de unge mennesker, som kæmper for frihed, bedre levevilkår og demokrati på nogle af klodens sorteste pletter. De gør Danmark ære.

De rejser ud for at kæmpe og løser en opgave på vegne af os, der bliver herhjemme. Men herhjemme har vi også en opgave. Når snakken går, når medierne kværner – og især, når de lette postulater med nemme løsninger og frelst bedrevidenhed spreder forvirring, ja så må vi hjælpe hinanden med at holde fødderne på jorden. Vi må minde hinanden om den realitet, at vi lever i en ond verden og ikke i Paradis – og at det bliver vi nødt til at forholde os til, også selv om vi risikerer at få livets snavs på os. Og vi må støtte op om de unge mennesker, der tager af sted og risikerer både at miste liv og lemmer – og at få ar på sjælen, fordi de blev nødt til at gøre det, man ikke må gøre. Vi må støtte op om deres familier.

- Alt sammen for at nå det, vi håber på, - at konflikterne derude bliver stoppet og freden bliver så solid, at vi kan kalde vore soldater hjem og vi alle sammen kan leve i en mere rolig hverdag med hinanden.

Realisme, udholdenhed og håb, det er, hvad vi må mobilisere hos os selv og hinanden.